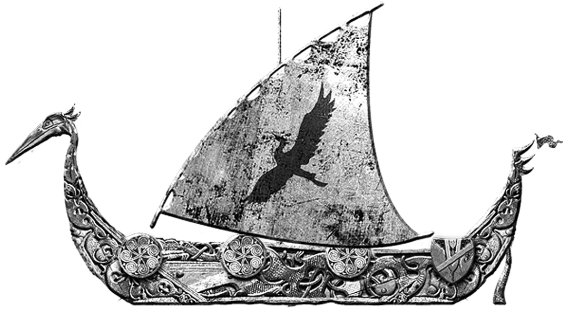

Schip de Reiger

SKANDIA EN HAAR BUURLANDEN

DEEL 1

HALLASHOLM

HOOFDSTUK 1

‘Volgens mij moeten we de mast nog een meter naar achteren verplaatsen,’ zei Hal.

Hij keek omlaag, in de gestripte romp van het wolvenschip en wreef over zijn kin. De ingewanden van de *Wolfsstaart* lagen open en bloot. De riemen, de mast, de ra, de zeilen, het want, de staggen, de roeibankjes, de vloerplanken en de ballaststenen waren eruit gehaald, waardoor er slechts een kale romp over was. Die rustte op de kiel, hoog en droog in het gras naast de scheepwerf van Anders. Een aantal houten schragen hield de romp recht.

Om de ontmantelde romp heen was ter hoogte van de dolboorden een houten omloop getimmerd. Hal knielde op de omloop langs de stuurboordkant. Naast hem deden Anders, de scheepsbouwer, en Bjarni Kromvinger, de skirl en eigenaar van de *Wolfsstaart*, hetzelfde. Hal en Anders keken er bedachtzaam en peinzend bij, de blik van Bjarni was gejaagder. Een kapitein van een schip ziet nu eenmaal nooit graag dat het interieur van zijn schip open en bloot op het droge ligt. Bjarni vroeg zich af of deze hele onderneming eigenlijk wel zo'n goed plan was geweest. Het was nog niet te laat, realiseerde hij zich. Hij kon Anders betalen voor het werk dat hij tot nu toe gedaan had en hem vragen de *Wolfsstaart* weer in de oorspronkelijke staat terug te brengen.

Maar toen dacht hij aan de extra snelheid en beweeglijkheid

waar zijn schip met de nieuwe opzet van de zeilen over zou beschikken. Hij haalde zijn schouders op en keek gespannen naar Hal. Die jonge skirl was zo... jong, dacht hij. En aan hem vertrouwde hij, Bjarni, zijn geliefde *Wolfsstaart* toe om zijn schip eens helemaal te laten ombouwen. Natuurlijk, Anders was een buitengewoon ervaren scheepsbouwer. Hij wist wat hij deed. En Bjarni had met eigen ogen gezien hoe goed de nieuwe opzet van de zeilen was die Hal voor zijn eigen schip, de *Reiger*, had bedacht.

Bjarni haalde diep adem, deed zijn ogen dicht en slikte nog net de vraag in die hem op de lippen lag. Met z'n tweeën wisten Hal en Anders echt wel wat goed voor zijn schip was, dacht hij.

'De mast moet verplaatst worden naar de plek waar nu de maststeun zit,' zei Anders op weifelende toon. 'Hoe dacht je dat te doen?'

De maststeun was een rechthoekig blok hout van een meter lang dat in een rechte hoek op de kiel stond. Dat blok moest de mast op zijn plek houden, en het zat onlosmakelijk aan de kiel vast. Bij de bouw van het schip hadden de bouwers de kiel voor de *Wolfsstaart* uit een boom gesneden, en ze hadden nog één tak aan de stam laten zitten. Die was ingekort en bijgezaagd tot hij precies het rechthoekige houten blok vormde dat nu de mast ondersteunde. De natuurlijke kracht ervan bestond eruit dat het blok daar niet was bevestigd, maar gegroeid.

Hal haalde zijn schouders op. 'Dat is geen probleem.' Hij klom het schip in, knielde naast de kiel en wees op de maststeun. 'Dit laten we hier zitten, zodat het goed stevig blijft, en dan zetten we er nog net zo'n blok van een meter achter.'

Anders beet even op zijn onderlip. 'Ja, dat moet lukken.'

'Maar waarom moet de mast eigenlijk naar achteren?' vroeg Bjarni.

'De nieuwe ra's aan de voor- en achterkant lopen helemaal door tot aan de boeg,' legde Hal uit. 'Daardoor zal er, als je onder

zeil bent, meer neerwaartse druk op de boeg komen. Die druk compenseren we zo.' Met een handgebaar gaf hij een hoek achter de maststeun aan. 'We kunnen het nieuwe stuk zelfs iets achterover laten lopen, naar de achtersteven. Dan kunnen we de mast een beetje achterover laten hellen, en dat geeft ons meer houvast.'

'Hmm,' reageerde Anders.

De bezorgde blik keerde onmiddellijk op Bjarni's gezicht terug. Van de technische details die Hal net zo vol vertrouwen had opgelepeld had hij weinig begrepen, maar 'hmm' begreep hij heel goed. 'Hmm' wilde zeggen dat Anders niet overtuigd was.

'Niets achterover laten hellen,' zei Bjarni snel. 'Ik wil dat mijn mast rechtop komt te staan. Masten horen rechtop te staan. Daar is het nu eenmaal een mast voor, om... rechtop te staan. Zo is dat altijd al geweest.'

Een achteroverhellende mast leek hem duidelijk wat al te exotisch.

Hal lachte. Hij had de afgelopen paar maanden leiding gegeven aan de ombouw van vier dwarsgetuigde wolvenschepen tot schepen met eenzelfde zeilopbouw als de *Reiger*. Hij was inmiddels wel gewend aan de conservatieve opvattingen van al die oude skirls.

'Zoals u wilt,' antwoordde hij inschikkelijk. Hij stond op en klom tegen de schuine zijkant van de romp op naar de omloop. Anders stak een hand naar hem uit om hem omhoog te helpen.

'En heeft u al over de kiel nagedacht?' vroeg Hal toen hij boven was. Nog voordat Bjarni zijn hoofd heen en weer begon te schudden wist hij het antwoord al.

'Je moet niet denken dat ik jou gaten in de bodem van mijn schip laat maken,' zei de skirl. 'Dan kunnen we zinken.'

Hal glimlachte geruststellend. 'Ik heb het bij de *Reiger* ook gedaan, hoor, en die is ook nog niet gezonken.'

Bjarni bleef zijn hoofd heen en weer schudden. 'Dat kan wel

zo zijn,' zei hij, 'maar ik zie het nut van een gat in de bodem van een schip niet. Dat is niet natuurlijk, hè.' Hij merkte Hals schampere lach op en keek de jongen bedenkelijk aan. Hij had niet graag dat een jochie zo uit de hoogte tegen hem deed – ook niet als hij diep vanbinnen vermoedde dat die jongen wel eens gelijk kon hebben.

'Wat je met je eigen schip doet moet je zelf weten,' zei hij. 'Misschien is het wel puur geluk dat het niet gezonken is.' Hij zweeg. 'Tot nu toe tenminste,' voegde hij er even later aan toe.

Hal haalde zijn schouders op. Hij had niet verwacht dat Bjar-ni met het aanbrengen van een kiel zou instemmen. Tot nu toe had geen enkele skirl van de wolvenschepen dat gedaan.

'Zoals u wilt.' Hij richtte zich tot Anders. 'Kunnen jouw mannen meteen aan die verlenging van de maststeun beginnen? Als dat nodig is kan ik er wel een ontwerptekening van maken.'

Anders knikte langzaam. Bij Anders ging bijna alles langzaam. Hij was een behoedzaam mens en nam geen besluiten voordat hij de dingen goed overdacht had. Die eigenschap maakte hem tot een uitstekende scheepsbouwer.

'Een tekening is niet nodig,' antwoordde hij uiteindelijk. 'Ik begrijp wat de bedoeling is.'

Hal knikte. Anders had natuurlijk gelijk. Het werk dat gedaan moest worden was voor een ervaren ambachtsman heel eenvoudig. Zijn aanbod voor een tekening had hij dan ook vooral uit beleefdheid gedaan.

'Nou, goed...' begon hij, maar een bulderende stem onderbrak hem.

'Schip ahoy!' Ze draaiden zich om en op het pad dat de stad uit voerde zagen ze Erak, de oberjarl van Skandia. De scheeps-werf van Anders lag buiten Hallasholm. Op die manier hadden de inwoners niet zo'n last van het voortdurende zagen en timmeren – en van het onvermijdelijke gevloek als er weer eens een vinger onder een onzorgvuldig behandelde hamer belandde.

‘Wat moet hij hier?’ vroeg Bjarni een tikje achterdochtig.

Anders haalde zijn neus op en veegde er met de achterkant van zijn hand een druppel af.

‘Hij is bezig met zijn ochtendrondje,’ antwoordde hij. Hij zag Bjarni’s niet-begrijpende blik en vervolgde: ‘Zijn wandeling. Hij komt hier bijna elke dag wel even langs wandelen. Hij zegt dat de lichaamsbeweging hem slank houdt.’ Bij die laatste woorden krulden zijn mondhoeken in een spottend lachje omhoog.

Hal trok zijn wenkbrauwen op. ‘Maar hij is nog geen dag van zijn leven slank geweest!’

Erak was een beer van een kerel. Slank was een woord dat in geen enkele beschrijving van hem ooit zou voorkomen. De oberjarl kwam over het gras naar hen toe. Aan zijn zijde liep Svengal, zijn eeuwige gezelschap en vroegere stuurman.

‘Wat heeft hij daar?’ vroeg Bjarni. Erak hield in zijn rechterhand een lange, glanzende houten stok, die hij bij elke stap naast zich op de grond zette. De stok was ongeveer anderhalve meter lang, met aan de onderkant een zilveren beslagring en bovenop een zilveren knop. Om de drie à vier stappen draaide hij de stok even tussen zijn sterke vingers in het rond, waardoor het zonlicht in het zilverwerk schitterde.

‘Dat is zijn nieuwe staf,’ legde Anders uit. ‘Er was onlangs een delegatie uit Gallica op bezoek en die hebben hem dat ding cadeau gedaan.’

‘Maar wat moet hij ermee?’ vroeg Hal, die vond dat alles altijd een praktisch nut moest hebben.

Anders haalde zijn schouders op. ‘Hij vindt zo’n staf deftig.’

Hal keek Anders stomverbaasd aan. Behalve slank was ook deftig een woord dat niet snel bij iemand opkwam als hij aan de oberjarl dacht.

Erak en Svengal stopten onder aan de ladder die naar de houten omloop leidde.

‘Mogen we even boven komen?’ vroeg Erak.

Anders maakte een weids gebaar met zijn rechterhand. ‘Ga je gang,’ zei hij.

De vlonders van de omloop trilden toen de twee mannen de ladder bestegen. Erak was een kolossale vent en Svengal bezat het postuur van een doorsnee bemanningslid van een wolvenschip: hij was minder groot dan Erak, maar lang en flink gespierd.

Hal bedacht dat het nog niet zo gek van Erak was geweest om eerst even te vragen of ze boven mochten komen.

De twee mannen stampten de overloop af en keken met beroepsmatige belangstelling in de lege romp, beneden.

‘Krijg jij ook zo’n nieuwerwetse zeilcombinatie van Hal?’ baste Erak. ‘Is het zoals het vroeger was niet goed genoeg meer voor je, Bjarni?’

‘We hebben hiervoor al vier schepen omgebouwd,’ zei Anders. ‘Er zijn nog geen klachten geweest.’

Erak keek de scheepsbouwer even aan en verlegde zijn blik toen naar de jongeman naast Anders. Heimelijk was hij maar wat trots op Hal – trots op zijn vindingrijkheid en zijn oorspronkelijke ideeën. Bovendien had Hal bij zijn jacht op de piraat, de halve bekende wereld over, laten zien dat hij een echte leider en een vastberaden krijger was. Erak bewonderde die eigenschappen, maar vond van zichzelf dat hij te zeer in zijn oude gewoontes was vastgeroest om aan al die nieuwe ideeën van Hal te kunnen wennen. Diep vanbinnen wist hij heel goed dat Hal de zeilen een stuk beter optuigde dan bij de ouderwetse, dwarsgetuigde wolvenschepen gebeurde. Hij had bij verschillende gelegenheden met eigen ogen gezien dat het schip van Hal gewoon sneller was. Maar hij hield van zijn *Wolfswind* en kon het niet over zijn hart verkrijgen zijn eigen schip te laten ombouwen.

‘Tijd voor verandering, baas,’ zei Bjarni, alsof hij Eraks gedachten kon lezen.

Erak vond vooral dat ze van onderwerp moesten veranderen.

‘Ze hebben wel echt álle ingewanden uit je schip gehaald, hè?’ plaagde hij vrolijk.

Bjarni leek er even serieus op in te willen gaan, maar bedacht zich op het laatste moment. Bovendien klopte het wat Erak zei: alles wat uit zijn schip kon worden gehaald, was eruit verwijderd. Hij bedacht hoe vreemd het eigenlijk was dat als handwerklieden iets – een schip, een huis, een ossenkar – gingen verbeteren, ze als eerste altijd alles wat er al was ontmantelden.

Erak liep over de omloop heen en weer, en zijn staf tikte daarbij luidruchtig op de loopplank.

‘Er zijn wel een paar planken aan vervanging toe,’ zei hij, en hij wees met zijn staf in de richting van een paar flinke slijtplekken in het hout.

‘Ja, dat hebben we gezien,’ antwoordde Anders. Toch vond hij het knap dat Erak de slijtage zo snel van zo’n grote afstand had waargenomen.

Tik, tik, tik, klonk Eraks staf op de houten omloop. Hal keek Svengal even aan en gaf hem een knipoogje.

‘Hebt u besloten dat het tijd voor een wandelstok is, oberjarl?’ vroeg de jongeman met een onschuldig gezicht. Svengal wendde zijn gezicht af om zijn grijns te verbergen, en Erak draaide zich langzaam naar Hal om.

‘Dit is een officiële staf, jongeman,’ zei hij hooghartig. ‘Onder de betere stand in Gallica is dit de allerlaatste mode.’

‘De betere stand, zei u?’ vroeg Hal. Hij wist dat de oberjarl een zwak voor hem had, en hij wist ook hoe ver hij kon gaan. Althans, bedacht hij berouwvol, hij dácht dat hij dat wist. Hij was wel eens te ver gegaan, en dan was het zaak je snel uit de voeten te maken. ‘Ja, dan begrijp ik dat u er ook een hebt. U bent zelf immers ook van stand.’

Erak draaide zijn staf opnieuw tussen zijn vingers en meteen flonkerde het zonlicht weer in het zilverwerk.

‘Zo zie ik er geraffineerd uit,’ zei hij. Zijn toon daagde de om-